

REGGELTŐL ESTIG BALETT

Egy sajtótájékoztatón egyszer azt mondta *Ókovács Szilveszter*, az Operaház főigazgatója a *Billy Elliot* című musical kapcsán, hogy bízik benne, ez a darab majd meghozza a fiúk kedvét a baletthez, mert alig van utánpótlás. Hogy lehet meggyőzni egy nyolcéves gyereket arról, hogy táncolni jó? Erről is beszélgettünk *Leblanc Gergely* balettművésszel.

♦ – Anyukád íratott be balettre annak ellenére, hogy te nem akartál menni. Miért pont erre esett a választása, látta, hogy van hozzá érzéked?
– Nagyon eleven gyerek voltam, egyfolytában izegtem-mozogtam, ráadásul anyukám világéletében imádta a balettet, és szerintem mindig is azt remélte, hogy táncos leszek.

– Te pedig nem akartál lemaradni a bátyádtól, aki szintén táncolt?

– Egyszerre kezdtük a balettet, és ő szorgalmas és tehetséges volt, mindig a legjobb érdemjegyet kapta. Az elején, amikor még nem igazán értettem, hogy mi ez a balett, és miért csinálom, akkor nagy motiváció volt, hogy ne hagyjak lemaradni. Egy 9–10 éves gyerek iszonyatosan teper, hogy ő is legyen valaki, hogy felnőjön a bátyjához. Tehát benne volt az is, hogy én is meg akartam kapni azt a dicséretet, amit ő. (Gergely bátyja egy sérülés miatt kényszerült abbahagyni a táncot – a szerk.)

– Gyerekkorodban milyen lemondásokkal járt a balett? Az iskola és a táncórák mellett maradt még szabadidőd?

– Se időm, se energiám nem maradt másra. Kezdetben jártam zongorázni, teniszezni, úszni, de a balett mellett ezeket szép lassan abbahagytam.

– Volt olyan, amikor a táncot is abba akartad hagyni? Nem volt kamaszkori lázadás vagy olyan időszak, amikor éppen eléged volt belőle?

– Természetesen voltak nehéz időszakaim az iskolás éveim alatt, amikor úgy éreztem, inkább nem folytatom tovább, mert nincs szükségem több sérelemre. De mindig nagyon sok támogatást kaptam a családomtól és a tanáraitól, volt kihez fordulnom, amikor csalódás ért. Most már úgy érzem, az elmúlt éveim alatt ért nehézségek nagyon megedzettek.

– Kevés fiú akar táncolni, alig van utánpótlás. Te mit mondanál a fiúknak, mi a jó a balettozásban? Meg lehet egyáltalán győzni egy nyolcéves gyereket, vagy ez csak úgy működik, ahogy nálad is, hogy a szülő egy kicsit erőlteti?

– Nekem nagy mázlim volt, mert egyrészt ott volt a bátyám mint motiváció, másrészt a szüleim rengeteget vittek színházba, nagyon hamar belenőttem ebbe a világba, megértettem és megszerettem.

Kép: Pácza Tamás

Jó tanárain is voltak. Azt nem tudom, hogy hogyan lehet megszerettetni, de azt gondolom, hogy egy gyereknél mindegy, mi a motiváció, csak legyen. Akár az a hajtóerő, hogy szép kockás hasam, jó kiállításom legyen, akár az, hogy egyszer Anyeginként állhassak a színpadon, mindegy, csak legyen valami.

– Talán az is sokat jelent, ha a szülők viszik előadásokra a gyereket.

– Igen, én is sok balettet néztem, volt is egy meghatározó előadás, az *Anyegin*. Anyukám úgy gondolta, hogy már végig tudom ülni a három felvonást, és hogy vagyok annyira érett, hogy meg is értem a darabot. Ez az előadás nagy hatással volt rám, a mai napig emlékszem arra a színházi élményre. Azt gondolom, hogy ha én ezt a hatást tudom kiváltani másokból a tánccal, akkor már elértem a célokat. Semmilyen film, semmilyen más élmény nem hagyott bennem olyan mély nyomot, mint az az *Anyegin*.

– Szerinted minden történetet el lehet mesélni balettel? Olyan műveket is, amelyeknek nagyon komplex a cselekménye?

– Egészen extrém regényeket is adaptálnak, de én azt gondolom, hogy a balett – legalábbis a klasszikus balett – nem a történetmondásról szól, hanem a látványról és az érzésekről.

Nem arra való, hogy átadjon egy sztorit, inkább egy élmény. Beül a néző, és a zene, a koreográfia és a tánc együttesen valamilyen érzést, hangulatot vált ki belőle. Tudom, hogy sokan mondanivalót és filozófiai gondolatokat keresnek egy-egy modern számban, de szerintem ez nem erről szól.

– Vissza szoktad nézni a felvételt az előadásról. Ha valami nem úgy sikerült, ahogy elképzelted, akkor az még sokáig motoszkál a fejedben?

– Legtöbbször nem azt látom, amire számítok. Amikor a teremben gyakorlok, vagy amikor a színpadon táncolok, akkor megszületik az agyamban egy kép, hogy én most hogy nézek ki. Aztán amikor megnézem a felvételt, akkor jön a csalódás, hogy ez mégsem úgy néz ki, mint ahogy én azt elképzelttem. Ilyenkor szoktam egy kicsit lehangolódni. Mindig, amikor felkészülök egy szerepre, sok korábbi alakítást megnézek más művésztől, látok jó ötleteket, és akkor én is hasonló szintet akarok hozni. Amikor visszanezém magam a videón, és azt látom, hogy ez nem olyan, az borzasztó nagy csalódás.

– Ilyenkor mi segít ki ebből a komor állapotból?

– Nem tudom, talán csak az idő.

Kép: Csillag Pál

Leblanc Gergely az Anyegin című előadásban

– És a visszajelzések? Nemrég kaptad meg az Étoile-díjat.

– Igen, mindig pozitívak a visszajelzések, csak saját magam felé nagyon nagy az elvárásom. Egyébként ez a díj az életem legnagyobb mérföldköve, a legjobb dolog, ami történhetett velem az utóbbi években. Nagyon sok energiát, lendületet és motivációt ad a továbbiakhoz. Amikor már lefelé ívelőben lesz a karrierem, jó lesz majd ránézni, és arra gondolni, hogy volt olyan, amikor a csúcson voltam.

– Azon már gondolkodtál, hogy mit fogsz csinálni, ha abbahagyod a táncot?

– Ez a kérdés folyamatosan ott motoszkál a fejemben, de még nem tudom.

– Végül is még van időd.

– Még van egy kevés, egy pár év. Annyit tudok, hogy mindenképpen olyan dolgot szeretnék csinálni, amiben örömet lelem. Nem fontos, hogy hova fogok bejárni dolgozni, sem az, hogy mennyit fogok keresni, csak az érdekel, hogy amit csinállok majd, az örömet okozzon. Szerintem, ha az ember napi 8–10 órát olyan dologgal tölt, amit utál csinálni, azzal az egész életét megkeseríti.

– Most egyébként mennyi időd van másra a balett mellett?

– Semennyi, most erről szól az életem. Sokat vagyok itt az Operaházban, és az energiám meg a figyelmem most nem tudom másra összpontosítani, csak erre. Persze kimerítő ez, mert mindennap verejtékeznem kell, próbálni, gyakorolni, ez nagyon nehéz fizikai munka, ami ráadásul mentálisan és idegileg sem könnyű. Ugyanakkor nekem csak erre kell koncentrálnom. Bejövök ide, dolgozom, aztán hazamegyek, eszem, alszom, és reggel megint jövök. És ezt nagyon élvezem.

– Nem szoktál néha arra gondolni, hogy milyen jó lenne, ha több időd lenne családra, magánéletre, barátokra vagy hobbikra?

– De, néha igen. Azonban nem szeretnék változtatni semmin, mert most boldog vagyok így. Élezem a pörgést, a színházi életet. Aztán majd eljön az ideje a családalapításnak meg a hobbiknak is, ez most nem az az időszak.

– Ebben az évadban milyen kihívások várnak téged?

– Nagyon sok új szerep lesz. Most épp a *Spartacus*-on dolgozunk, ami elég nagy falat, mind technikailag, mind művészileg egy nagyon nagy szerep, rengeteg munkát kíván. Már az előző szezon végén, májusban elkezdtünk erre készülni, a szeptembert pedig már úgy kezdtük, hogy reggeltől estig *Spartacus*. (Gergellyel még az október 14-i bemutató előtt beszélgettünk – a szerk.) Azután lesz *Don Quijote*, *Anna Karenina* és *A kalóz*. A nagy baletteket, amiket eddig játszottunk, most is fogjuk, a *Manont*, az *Anyegin*-t, a *Hőféhé*-két, és megint lesz *A diótörő* is. Aztán vár rám egy turné Új-Kaledóniában, ahol *A hattyúk tavában* fogok játszani, és egy újévi koncert New Yorkban. ♦

ERKEL

SZÍNHÁZ
THEATRE

Gaetano Donizetti

Lammermoori Lucia

Opera két részben, három felvonásban, olasz nyelven, magyar felirattal

Szövegíró ▶ Salvatore Cammarano

Díszlettervező ▶ Cziegler Balázs

Koreográfus ▶ Sebestyén Csaba

Dramaturg ▶ Orbán Eszter

Karmester ▶ Kocsár Balázs

Bemutató ▶ 2016. november 18., Erkel Színház

További előadások ▶ 2016. november 20., 24., 26., 27., december 2., 3., 4.

Rendező ▶ Szabó Máté

Jelmeztervező ▶ Tihanyi Ildikó

Karigazgató ▶ Strausz Kálmán

OPERA
MÁGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
HUNGARIAN STATE OPERA

Médiapartner ▶ HISTORY

www.opera.hu | www.facebook.com/Operahaz